

kunde deles i følgende Affnit: §§ 1 og 2 som 1ste Affnit, §§ 3—7 som 2det, §§ 8—12 som 3die og §§ 13—19 som sidste Affnit. Det er altsaa Forslagets §§ 1 og 2, jeg sætter under Forhandling, idet jeg bemærker, at en Deling af et Forslag i Almindelighed ellers behøver Thingets Samtykke, men jeg mener, at i et Ændringsforslag som dette, der er deelt i Paragraffer, ligger allerede en Tilfjendegtvælse af, at det er Meningen, at det deelviis skal afstemmes. Jeg forudsætter, at der Intet er at erindre fra det ærede Things Side mod denne min Formening, og, dersom Ingen ytrer sig derimod (Ret!), antager jeg, at denne Forsubstætning er rigtig.

Ordføreren: Det maatte maaffee tillades mig foreløbigt at bemærke, at der jo vistnok i et og andet af de Foredrag, der ere holdte deels igaaer og deels idag, har været Noget, hvorom jeg kunde ønske at tage Ordet, men efter den Gang, Sagen har taget, er dette nu affaaeret mig. Jeg tør imidlertid troe, at det egentlig heller ikke var fornødent. Hvad da angaaer det 1ste Affnit af vort Forslag, om hvilket jeg skal tillade mig at ytre, at jeg mener, at det er det bedste Vidnesbyrd om den Beredvillighed hos Udvalgets Fleertal til at gaae Forslagsstilleren imøde, forsaavidt vi fandt, at vi for Tiden kunde forsvare det, skal jeg med Hensyn til dets § 1 tilbagefalde i det ærede Things Grindring, hvorledes Landstinget i sin Tid løste den af samme tidligere behandlede Sags Dvæstion, forsaavidt som den berører den nu foreliggende 1ste Paragraph. Dengang vedtog Thinget, at den Ret, som Forordningen af 8de Januar 1810 har givet enhver Tiendeyder til, naar han attraaer det, at erholde sin Kornrende bestemt til en bestandig aarlig Afgift, skulde ogsaa for Fremtiden tilkomme enhver Tiendeieer. Vi ere nu gaaede et Skridt videre, idet vi have anerkjendt, hvad der under Landocommissionens Forhandlinger er yttret, baade af den daværende Indenrigsminister og ligeledes eenstemmigt af Landocommissionen, at det var ønskeligt, at der kunde komme en Ende paa Overgangen fra Naturaltienden til en fast Afgift, og at man retfærdigt kunde gaae ind paa en Lovgivning, der satte sig dette til Formaal, og be-

stemte en passende Tid, inden hvilken der skulde virkes til, at en fra gammel Tid som skadelig anerkjendt Dvæstion, om hvis Skadelighed der nok ikke engang har yttret sig deelte Meninger, kom til en Ende. Dersom altsaa det høitærede Thing billiger vor Formening om denne Dvæstions store Skadelighed, og dersom det billiger vor Anskuelse om, at man retfærdigen kan gjøre en Ende paa dette Forhold, saa tvivler jeg heller ikke om, at § 1 vil vinde Bifald. Men § 1 knytter sig væsentligt til § 2, nemlig til Ophævelsen af den ældre Bestemmelse i Forordningen af 8de Januar 1810, § 28, 2den Post, Lit. E om, at, naar Kjendelse finder Sted, skulde der til Tiendens tærede Værdi lægges en Tiendedeel af Samme. Denne for Øverne byrdefulde Bestemmelse gaaer § 2 ud paa at ophæve, og, at der er Grund til at ophæve den, er antaget af det ærede Landsting i § 1 af det Forslag, som i første Sæstion for 1650 vandt Thingets Bifald med 30 Stemmer imod 2.

Indenrigsministeren: Det er vistnok ønskeligt, at Tiendens Optrævelse i Kjørven affaffes, derom kan der vistnok aldeles ingen Tvivl være, og, at Alle dele dette Ønske, er vist ligesaa utvivlsomt. Men om Vigtigheden af nu at faae den Deel af Naturaltienden, som er tilbage, hævet, er saa stor, at man derfor skal gjøre et saa betydeligt Indgreb, som den første Paragraph efter Forslaget hjemler, det har forekommet mig meget tvivlsomt. Efter de Oplysninger, der foreligge i Sagen, skal der være 9 pCt. af alt Hartkornet tilbage, hvoraf Tienden endnu opkræves i Kjørven; men det er i Virkeligheden langfra ikke saa Meget, thi man kan umuligt dertil regne det Hartkorn, hvor Tiendeieren tillige er Tiendeyder. Jeg vilde derfor ansee det for meget lemsældigere og som Noget, der ogsaa kunde føre til Maalet, naar man, istedetfor at sige, at al Optrævelse af Tienden i Kjørven skulde være endt indtil den 1ste Januar 1857, satte denne Termin saaledes, at det fra den Tid endnu blev Bedkommende tilladt frivilligt at indgaae Tiendeforeninger, og bestemte, at de Regler, som det ærede Udvalg har bragt i Forslag, skulde træde i Kraft for deres Bedkommende, som ikke inden 1ste Januar 1857